

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Robert Galbraith

Viermele de mătase

Traducere din engleză de
Ciprian Șiulea

... sânge și răzbunare e scena, moartea povestea,
o sabie pătată de sânge, ca și pana care scrie,
iar poetul un om teribil de tragic,
pe cap cu o cunună de feștile aprinse, în loc de laur.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

1

ÎNTREBARE

Cu ce te hrănești?

RĂSPUNS

Cu somn frământat.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

— Strike, spuse vocea răgușită de la celălalt capăt al firului, sper că a murit vreo vedetă.

Bărbatul masiv și neras care traversa întunecimea de dinaintea zorilor, cu telefonul prins de ureche, a rânjit.

— Ceva de genul ăsta.

— E șase dimineața, fir-ar a dracu'!

— E șase jumate, dar dacă-ți trebuie ce am eu, atunci vino s-o iei, spuse Cormoran Strike. Nu sunt departe de casa ta. E un...

— De unde știi unde stau? întrebă vocea.

— Tu mi-ai zis, spuse Strike, înăbușindu-și un căscat. Îți vinzi apartamentul.

— A, spuse celălalt, înduplecat. Ai memorie bună.

— E o cafenea deschisă non-st...
 — Dă-o dracu'. Vino mai târziu pe la birou.
 — Culpepper, mai am un client în dimineața asta, plătește mai bine ca tine, iar eu am stat treaz toată noaptea. Trebuie să iei asta acum, dacă vrei s-o folosești.

Un geamăt. Strike auzea foșnetul hârtiilor.

— Sper că e bună rău.

— Smithfield Café, pe Long Lane, spuse Strike și închise.

Ușorul dezechilibru din mersul lui Strike deveni mai pronunțat în timp ce acesta cobora panta înspre Piața Smithfield, monolitică în întunecimea iernii, un templu victorian enorm, dreptunghiular, în care, începând cu ora 4 a fiecărei zile de lucru, carnea era descărcată, tăiată, împachetată și vândută măcelarilor și restaurantelor din întreaga Londră. Strike auzea prin semiîntuneric vocile care strigau instrucțiuni și scrâșnetele camioanelor care dădeau cu spatele ca să descarce carcassele. Când intră pe Long Lane, deveni doar unul dintre trecătorii încotoșmănași care se îndreptau hotărâți spre treburile lor de luni dimineața.

Sub un grifon de piatră care stătea de pază în colțul clădirii pieței, niște curieri cu gece fosforescente înghesuți unul în altul strângeau în mâinile înmănușate câni de ceai. Vizavi era Smithfield Café, licărind în întunericul din jur ca un șemineu, deschisă non-stop, un depozit de căldură și mâncare grasă de dimensiunea unui dulap.

Cafeneaua nu avea toaletă, ci o înțelegere cu agenții de pariuri din apropiere. Agenția Ladbrokes deschidea abia peste trei ore, așa că Strike făcu un ocol printr-o străduță laterală, unde, într-un intrând întunecos, își ușură vezica umflată de cafeaua slabă băută în decursul unei nopți de muncă. Epuizat și înfometat, pătrunse în sfârșit,

cu plăcerea pe care doar un bărbat care s-a silit să-și depășească limitele fizice o poate resimți, în aerul plin de mirosul de ouă și șuncă prăjită.

Doi bărbați cu gece de lână și impermeabile tocmai eliberaseră o masă. Strike își strecură corpul masiv în micul spațiu și se prăbuși, cu un mormăit de satisfacție, pe scaunul tare de lemn și oțel. Aproape înainte să ceară, proprietarul italian așeză în fața lui o cană albă și înaltă cu ceai, însoțită de triunghiuri de pâine unsă cu unt. În mai puțin de cinci minute, în fața lui se găsea un mic dejun englezesc complet, pe o farfurie mare și ovală.

Strike nu se distingea prin nimic de bărbații solizi care-și croiau drum pentru a intra sau ieși din cafenea. Era înalt și negricios, cu păr des, scurt și cărlionțat, retras puțin față de fruntea înaltă și bombată de deasupra unui nas lat de boxer și a sprâncenelor groase și ursuze. Maxilarul lui era înnegrit de barba nerasă, iar umbre vineții îi măreau ochii întunecați. Mânca privind visător la clădirea pieței de vizavi. Cea mai apropiată intrare cu arcadă, numărul doi, prindea contur pe măsură ce întunericul dispărea: o față gravă de piatră, străveche și bărboasă îl privea fix de deasupra porții. Existase oare vreodată un zeu al carcaselor?

Tocmai începuse să mănânce cărnații când sosi Dominic Culpepper. Jurnalistul era aproape la fel de înalt ca Strike, dar slab, cu un ten ca de băiat de cor. O asimetrie ciudată, ca și cum cineva ar fi dat feței sale o turnură invers acelor de ceasornic, îl împiedica să fie drăguț ca o fetiță.

— Sper să merite, spuse Culpepper.

Apoi se așeză, își scoase mănușile și privi aproape suspicios prin cafenea.

— Vrei ceva de mâncare? întrebă Strike cu gura plină de mâncare.

— Nu, spuse Culpepper.

— Preferi să aștepti până poți face rost de un croasant? întrebă Strike rânjind.

— Du-te dracu', Strike.

Era aproape penibil de ușor să-l întărați pe fostul elev de școală privată, care comandă ceai cu un aer sfidător, spunându-i chelnerului indiferent „prietene“ (după cum remarcă amuzat Strike).

— Ei bine? întrebă Culpepper cu cana fierbinte în mâinile lui lungi și palide.

Strike scormoni în buzunarul de la palton, scoase un plic și îl împinse peste masă. Culpepper îi scoase conținutul și începu să citească.

— Dumnezeule mare, spuse el încet după o vreme.

Răsfoi febril hârtiile, dintre care unele erau pline chiar de scrisul lui Strike.

— De unde naiba ai luat astea?

Strike arătă cu un deget spre una dintre bucățile de hârtie, pe care era mâzgălită adresa unui birou.

— Chiar de la asistenta lui, spuse el după ce înghiți în sfârșit. Și-o trage cu ea, ca și cu cele două despre care știi deja. Tocmai și-a dat seama că n-o să fie următoarea Lady Parker.

— Da' *asta* cum naiba ai aflat? întrebă Culpepper.

Se holba la Strike pe deasupra hârtiilor care tremurau în mâinile lui.

— Muncă de investigație, spuse Strike, luând o altă bucată de cârnaț. Nu făceți și voi din asta, înainte să începeți să o subcontractați la de-ăștia ca mine? Numai că ea trebuie să se gândească la viitoarele ei posibilități

de angajare, Culpepper, așa că nu vrea să apară în articol, bine?

Culpepper pufni.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să șterpească...

Cu o mișcare abilă, Strike smulse hârtiile din mâinile jurnalistului.

— Nu le-a șterpelit. El a pus-o să printeze toate astea pentru azi după-amiază. Singurul lucru greșit pe care l-a făcut a fost să mi le arate mie. Dar dacă ai de gând să afișezi în ziar viața ei privată, Culpepper, atunci le iau înapoi.

— Hai sictir, spuse Culpepper, încercând să înșface do-vada evaziunii fiscale masive strânsă în mâna păroasă a lui Strike. Bine, n-o s-o amestecăm și pe ea. Dar el o să-și dea seama de unde avem asta. Nu e complet idiot.

— Și ce-o să facă, o s-o târască la tribunal, unde ea poate să dea în vileag toate celelalte chestii dubioase la care a fost martoră în ultimii cinci ani?

— Da, așa e, oftă Culpepper după o clipă de reflecție. Dă-mi-le înapoi. N-o s-o amestec în articol, dar trebuie să vorbesc cu ea, nu-i așa? Să verific că e pe bune.

— *Astea* sunt pe bune, spuse Strike apăsător. Nu e nevoie să vorbești cu ea.

Femeia zguduită, amăgită și trădată pe care tocmai o vizitase n-ar fi fost în siguranță singură în compania lui Culpepper. În dorința sa sălbatică de răzbunare împotriva unui bărbat care îi promisese căsătorie și copii, și-ar fi făcut ei înșei și perspectivelor sale un rău definitiv. Lui Strike nu-i trebuise prea mult ca să-i câștige încrederea. Femeia avea aproape 42 de ani; crezuse că avea să fie mama copiilor Lordului Parker; acum era prizoniera unui fel de sete de sânge. Strike stătuse cu ea mai multe ore,

ascultând povestea îndrăgostirii ei, privind-o cum se învârtea înlăcrimată prin sufrageria ei, legănându-se înainte și înapoi pe canapea, cu degetele strânse la frunte. În cele din urmă, femeia fusese de acord cu asta: o trădare care reprezenta înmormântarea tuturor speranțelor ei.

— Nu o s-o amesteci și pe ea, spuse Strike, ținând strâns hârtiile într-un pumn care era aproape de două ori mai mare decât cel al lui Culpepper. Așa-i? Și fără ea e o poveste extraordinară, ce dracu’.

După o clipă de ezitare și o grimasă, Culpepper cedă.

— Bun, așa facem. Dă-mi-le.

Jurnalistul îndesă declarațiile într-un buzunar interior și își înghiți ceaiul. Iritarea lui trecătoare față de Strike păru să se estompeze în fața perspectivei de a demola reputația unui aristocrat britanic.

— Lord Parker de Pennywell, spuse el fericit, în șoaptă. Ai pus-o cu vârf și îndesat, prietene.

— Înțeleg că patronul tău plătește asta? întrebă Strike, în timp ce nota de plată ateriza între ei.

— Da, da...

Culpepper aruncă pe masă o bancnotă de zece lire, iar cei doi bărbați ieșiră împreună din cafenea. Strike aprinse o țigară imediat ce ușa se închise automat în urma lor.

— Cum ai făcut-o să vorbească? întrebă Culpepper.

Mergeau împreună prin frig, pe lângă motocicletele și camioanele care continuau să sosească și să plece de la piață.

— Am ascultat, spuse Strike.

Culpepper îl privi pieziș.

— Toți ceilalți detectivi privați pe care îi folosesc își petrec timpul interceptând mesaje telefonice.

— E ilegal, spuse Strike, suflând fum de țigară prin întunericul tot mai slab.

— Atunci cum...?

— Tu protejează-ți sursele tale și eu le protejez pe ale mele.

Merseră în tăcere 50 de metri, șchiopătatul lui Strike devenind tot mai accentuat cu fiecare pas.

— O să fie ceva teribil, spuse Culpepper vesel. Teribil. Căcănarul ăla bătrân și ipocrit schelălăie despre lăcomia corporațiilor și el are dosite douăj’ de milioane în Insulele Caiman...

— Mă bucur că pot fi de folos, spuse Strike. Îți trimit pe e-mail factura.

Culpepper îi aruncă încă o privire piezișă.

— L-ai văzut pe fiul lui Tom Jones în ziar, săptămâna trecută? întrebă el.

— Tom Jones?

— Cântărețul galez, spuse Culpepper.

— A, ăla, spuse Strike fără niciun entuziasm. Aveam un Tom Jones în armată.

— Ai văzut articolul?

— Nu.

— A dat un interviu lung și frumos. A zis că nu l-a cunoscut niciodată pe taică-său, care n-a încercat niciodată să ia legătura cu el. Pariez că a primit mai mult decât o să fie nota ta de plată.

— Încă nu mi-ai văzut factura, spuse Strike.

— Ziceam așa. Un interviu mic și drăguț și ai putea să-ți iei liber câteva nopți de la interviuat secretare.

— Ar fi bine să încetezi să-mi mai sugerezi asta, spuse Strike, altfel va trebui să încetez să mai lucrez cu tine, Culpepper.

Robert Galbraith

— Sigur, spuse Culpepper, aş putea să public povestea oricum. Fiu de vedetă rock abandonat a ajuns erou de război, nu şi-a cunoscut niciodată tatăl şi lucrează ca detectiv privat...

— Să comanzi oamenilor să intercepteze telefoane e la fel de ilegal, din câte am auzit.

La capătul lui Long Lane au încetinit şi s-au întors unul cu faţa la celălalt. Râsul lui Culpepper era stingher.

— Atunci aştept factura ta.

— E bine aşa.

Plecară în direcţii diferite, Strike îndreptându-se spre staţia de metrou.

— Strike!

Vocea lui Culpepper răsună în întunericul din spa-tele lui.

— I-ai tras-o?

— Abia aştept să citesc articolul, Culpepper, strigă Strike obosit, fără să întoarcă capul.

Pătrunse şchiopătând în intrarea întunecoasă a metroului, ieşind din câmpul vizual al lui Culpepper.

2

Cât timp trebuie să luptăm? Căci eu
nu pot sta,
Şi nici n-o voi face! Am treabă.

Francis Beaumont şi Philip Massinger,
Micul avocat francez

Metroul se umplea deja. Feţele de luni dimineaţa: căzute, supte, încordate, resemnate. Strike găsi un loc vizavi de o blondă tânără cu ochi umflaţi, al cărei cap aluneca întruna în somn, într-o parte. Tânăra şi-l îndrepta iar şi iar, cercetând frenetic numele neclare ale staţiilor, în caz că a ei ar fi trecut.

Trenul huruia şi zăngănea, purtându-l cu repeziciune pe Strike spre locuinţa sa sărăcăcioasă formată din două camere şi jumătate de sub un acoperiş prost izolat, pe care el o numea acasă. Pradă unei oboseli cumplite, înconjurat de aceste feţe neutre şi bovine, Strike se trezi meditănd la accidentele care le făcuseră pe toate să ia fiinţă. Văzută corect, fiecare naştere era o simplă întâmplare. Dat fiind

că o sută de milioane de spermatozoizi înotau orbește prin întuneric, șansele ca o persoană să nu devină ea însăși erau enorme. Câți din acest metrou aglomerat fuseseră planificați? se întrebă el, amețit de oboseală. Și câți dintre ei erau accidente, ca el?

Existase, în clasa lui de la școala primară, o fetiță care avea pe față o pată de culoarea vinului de Porto, iar Strike simțise întotdeauna o înrudire secretă cu ea, pentru că amândoi purtau cu ei din naștere ceva diferit și imposibil de șters, ceva ce nu era vina lor. Ei nu puteau să vadă lucrul acela, dar toți ceilalți puteau, și erau suficient de prost crescuți pentru a vorbi întruna despre asta. În cele din urmă, își dăduse seama că fascinația ocazională față de el a oamenilor complet necunoscuți, despre care la cinci ani crezuse că are de-a face cu unicitatea lui, se datora faptului că ei îl vedeau doar ca pe zigotul unui cântăreț celebru, dovada accidentală a infidelității unei celebrități. Strike își întâlnise tatăl biologic doar de două ori. Fusese nevoie de un test ADN pentru ca Jonny Rockeby să accepte paternitatea.

Dominic Culpepper era un distilat ambulant al foamei de senzațional și presupuzițiilor pe care Strike le întâlnea foarte rar în ultima vreme — toată lumea făcea legătura dintre fostul soldat cu aspect ursuz și vedeta rock îmbătrânită. Gândurile lor săreau imediat la fonduri fiduciare și alocări consistente, la avioane private și saloane VIP, la generozitatea oricând disponibilă a unui multimilionar. Înnebuniți de existența modestă a lui Strike și de programul lui epuizant de lucru, aceștia se întrebau: ce o fi făcut Strike ca să-l îndepărteze pe tatăl său? Simula el sărăcia ca să smulgă prin lingușire mai mulți bani de la Rockeby? Ce făcuse cu milioanele pe

care mama lui le storsese cu siguranță de la bogatul ei concubin?

În astfel de ocazii, Strike se gândea nostalgic la armată, la anonimatul unei cariere în care trecutul tău și părinții tăi nu aveau aproape nicio însemnătate față de capacitatea de a-ți face treaba. La Divizia de Investigații Speciale, cea mai personală întrebare cu care se confruntase la momentul prezentării fusese solicitarea de a repeta perechea ciudată de nume cu care mama lui extravagantă și nonconformistă îl împovărase.

Traficul era deja aglomerat pe Charing Cross Road în momentul la care Strike ieși de la metrou. Zorii de noimebrie apăreau acum, gri și șovăielnici, plini de umbre prelungi. Coti pe Denmark Street, simțindu-se secăt și suferind, abia așteptând să tragă un pui de somn până la sosirea următorului său client de la 9:30. Îi făcu semn cu mâna fetei de la magazinul de chitare, cu care ieșea adesea la pauze de țigară în stradă și intră pe ușa neagră de lângă 12 Bar Café. Începu să urce scara de metal care se încolăcea în jurul casei liftului. Trecu pe lângă graficianul de la etajul unu, pe lângă propriul lui birou cu ușă de sticlă inscripționată de la etajul doi și ajunse la al treilea și cel mai mic palier, unde se afla acum casa lui.

Locatarul anterior, manager al barului de la parter, se mutase într-un apartament mai salubru, iar Strike, care dormise în biroul lui timp de câteva luni, s-a repezit asupra șansei de a închiria acel loc, recunoscător pentru o astfel de soluție avantajoasă a problemei lipsei lui de locuință. Spațiul de sub cornișe era mic după orice standarde, mai ales pentru un bărbat care avea 1,90 în înălțime. Abia dacă avea loc să se învârtă la duș; bucătăria

și sufrageria erau combinate în mod stângaci, iar dormitorul era ocupat aproape complet de patul dublu. Unele dintre bunurile lui Strike rămăseseră pe palier, în cutii, în ciuda interdicției exprese a proprietarului.

Ferestrele mici dădeau spre acoperișuri, iar Denmark Street era jos, la mare distanță. Pulsul constant al basului de la barul de dedesubt era atât de slab încât adesea muzica lui Strike îl făcea să nu se mai audă deloc.

Spiritul înăscut de ordine al lui Strike se vedea pretutindeni: patul era făcut, vasele curate, totul la locul lui. Avea nevoie de un bărbierit și de un duș, dar asta mai putea să aștepte; după ce își atârână paltonul, puse alarma la 9:30 și se întinse pe pat, complet îmbrăcat.

Adormi în câteva secunde, iar după alte câteva — sau cel puțin așa i se păru — era din nou treaz. Cineva bătea la ușa lui.

— Îmi pare rău, Cormoran, îmi pare foarte rău...

Asistenta lui, o femeie tânără și înaltă, cu un păr blond-rozaliu, privi a scuză spre el, când Strike deschise ușa, dar văzându-l, expresia ei deveni îngrozită.

— Te simți bine?

— Do'meam. Am rămas t'eaz toată noaptea — două nopți.

— Îmi pare foarte rău, repetă Robin, dar e 9:40 și a venit William Baker, care e...

— La dracu', murmură Strike. Cre' că am pus alarma aiurea — lasă-mă cinci min...

— Mai e ceva, spuse Robin. A venit o femeie. Nu are programare. I-am spus că nu mai ai loc pentru încă un client, dar refuză să plece.

Strike căscă, frecându-se la ochi.

— Cinci minute. Fă-le niște ceai sau ceva.

Șase minute mai târziu, purtând o cămașă curată, mirosind a pastă de dinți și deodorant, dar încă neras, Strike intră în anticameră, unde Robin stătea la calculatorul ei.

— Ei, mai bine mai târziu decât niciodată, spuse William Baker cu un zâmbet rigid. Norocul dumitale că ai o secretară atât de drăguță, altfel poate că mă plictiseam și plecam.

Strike văzu cum Robin se înroșește, furioasă, în timp ce se întorcea ca să-și facă ostentativ ordine pe birou. Existase ceva ofensator în modul în care Baker spusese „secretară”. Imaculat în costumul lui cu dungulițe, directorul de companie îl angaja pe Strike ca să-i investigheze pe doi dintre colegii lui de consiliu de administrație.

— 'Mneața, William, spuse Strike.

— Nicio scuză? murmură Baker, ridicând ochii înspre tavan.

— Bună ziua, dumneata cine ești? întrebă Strike.

Îl ignorase pe Baker, adresându-se în schimb femeii zvelte, de vârstă mijlocie, într-un palton maro vechi, care stătea dreaptă pe canapea.

— Leonora Quine, răspunse ea.

Pentru urechea experimentată a lui Strike, cuvintele ei păreau să aibă un accent de West Country.

— Mă așteaptă o dimineață foarte aglomerată, Strike, spuse Baker.

Intră în biroul lui, fără să aștepte invitație. Când Strike nu îl urmă, vocea lui Baker își mai pierdu puțin din suavitate.

— Mă îndoiesc că în armată ți-a fost tolerată lipsa de punctualitate, domnule Strike. Vino, te rog.

Strike părea să nu-l fi auzit.